

om en væsentlig Afgift til det offentlige, og det vilde sikkert ogsaa blive almindelig anset for at være en forkert Vej at slaa ind paa. Saa meget mere klart er det da, at Hovedvægten falder paa det andet Synspunkt: Billigheden over for Publikum, Hensynet til Publikums Tarv i det videst mulige Omfang. Den Grundbetragtning, fra hvilken der maa gaas ud, maa da være den, at Taksterne helt igennem bør sættes saa lavt som forenelig med en forsvarlig Drift og med et rimeligt og passende Udbytte af de i Virksomheden anbragte Kapitaler. Nu vil man naturligvis straks spørge: hvad er da et rimeligt og passende Udbytte? Det skal jeg sige: et rimeligt og passende Udbytte af en Virksomhed som et Telefonselskab er et saa stort Udbytte, at Aktiekapitalens Værdi bevares i pari; men som ikke driver Værdien væsentlig ud herover. Hvis et privat Foretagende er i Stand til i Kraft af Dygtighed og Energi at give et stort Overskud, at give sine Aktionærer et meget stort Udbytte, saa er det fortræffeligt. Det er en udmærket Ting, naar et Foretagende i aaben Konkurrence med alle og enhver er i Stand til at tjene det dobbelte eller det firdobbelte af, hvad andre tjene. Men Forholdet bliver et helt andet, naar det drejer sig om en Virksomhed, som hviler paa en monopoliseret Stilling, naar der ved en Koncession skænkes Ihændehaverne en Stilling, som ikke alle og enhver, maaske overhovedet slet ingen anden, kan komme til at indtage. Over for den Slags Virksomheder ere Vilkaar, der sætte dem i Stand til at tjene 10—15—20 pCt., slet ikke paa deres Plads. Det er intet andet end en Foræring, der skænkes visse private paa det almenes Bekostning. Det er ud fra disse Betragtninger, at Telefonloven i Fjor blev given, og det er disse Betragtninger, som jeg fastholder maa lægges til Grund ved Koncessionernes Udfærdigelse og Fastsættelsen af Taksterne. Vilkaar, som gik i væsentlig anden Retning end den af mig her udviklede, vilde ikke være i Overensstemmelse med det Formaal, for hvilket Loven blev givet, og de Forudsætninger, hvorunder Tinget har givet Loven sin Tilslutning.

K. M. Klausen: Jeg vil gerne gøre et Par Bemærkninger til Ændringsforslag Nr. 46 angaaende de 6,500 Kr., som ere givne til Landpostbudenes Sommerbeklædning. Det vil maaaske erindres, at ved 2den Behandling tillod jeg mig at rejse Spørgsmaalet om vore Postbude i det hele taget. Jeg be-

rørte først Købstadpostbudenes og de kjøbenhavnske Postbudes Frihed, særlig Søndagsfriheden. Angaaende dette Punkt har den højtærede Minister lovet, at han vil se at ordne denne Sag ad administrativ Vej, saa at der kan blive indrømmet disse Folk nogen Frihed, hvad flere af dem nu fuldstændig savne. Jeg havde hellere set, om den højtærede Minister vilde have gaaet en anden Vej og her paa Finansloven til 3dje Behandling havde forlangt en Bevilling til Ansættelse af det fornødne Antal Reservepostbude. Det er ikke sket, og jeg haaber derfor, at den højtærede Minister vil ad administrativ Vej ordne denne Sag paa en tiltredsstillende Maade. — Det andet Spørgsmaal, jeg berørte, var Postbudenes Sommerbeklædning. Da jeg rejste dette Spørgsmaal, var det ikke min Mening, at det skulde have været indskrænket alene til Landpostbudene, min Mening var, at det lige saa fuldt skulde have omfattet Postbudene her i Kjøbenhavn og i Købstæderne. Dette er desværre ikke sket. Den højtærede Minister har ikke villet gaa med til at gøre nogen Forandring i den Beklædning, som Købstadpostbudene for Tiden bære. For det første mener den højtærede Minister, at et saadant Postbud ikke kan fungere uden i rødt — han skal optræde i rød Frakke — og saa mente den højtærede Minister, at en saadan Frakke frembød tekniske Vanskeligheder, altsaa med Hensyn til Konstruktionen, naar den tillige skulde være en let Frakke. Det kan jeg nu ikke tro skulde være Tilfældet. Jeg synes, at man meget godt maa kunne have en let Frakke, selv om den er rød, og jeg synes, der kunde have været al Grund til at gøre det, fordi den Frakke, Postbudene i Købstæderne bære, er en meget tung Frakke, og, som bekendt, er den røde Farve den, der ind suger mest Varme fra Solen. Dertil kommer, at disse Postbude i Provinserne meget ofte have en stor Byrde at bære. Det er oplyst for mig, at den Vægt, som Provinspostbudene maa slæbe, kan løbe op til 25—26 Pund, og det er naturligt, at naar de skulle udføre dette Arbejde paa varme Sommerdage, generes de stærkt af deres Beklædning. Men jeg vil haabe, at den højtærede Minister vil tage dette Spørgsmaal under Overvejelse og se, om det ikke var muligt at komme ud over de tekniske Vanskeligheder ved Konstruktionen af en saadan Frakke, saa at disse Folk kunne opnaa det samme Gode, som nu er tiltænkt Landpostbudene. Det er kun et ringe Beløb, det drejer sig om her, nemlig 6,500 Kr.; det bliver altsaa 2½ Kr. til